CHƯƠNG 2218

Người một nhà, trong lòng tự biết

“Không sai, ngươi thật sự tên là Bạch Dật Trần à!”

“Đúng là một đứa trẻ thành thật tốt bụng!”

Hạ Nhân trả lệnh bài gia tộc của Bạch Dật Trần lại cho hắn.

Vừa rồi hắn đã xem qua, lệnh bài gia tộc này không giống với lệnh bài đệ tử mà Bạch Tượng Thần Đế đưa cho hắn trước đó.

Có điều, cũng không thể loại trừ khả năng gia tộc của tên này và gia tộc của Bạch Tượng Thần Đế không phải cùng một nhà.

Dù sao thì lệnh bài của đệ tử trong tộc và đệ tử ký danh có lẽ thật sự không giống nhau!

“Bạch Dật Trần, tiếp theo ta hỏi ngươi vài câu, ngươi thành thật trả lời ta. Nếu có giấu giếm, ta sẽ khiến ngươi chết ngay tại đây!”

“Đến lúc đó, người của Bạch Tượng nhất tộc các ngươi chưa chắc đã biết là ta giết ngươi!”

Bạch Dật Trần nói: “Chỉ cần ngươi dám giết ta, người của Bạch Tượng nhất tộc ta nhất định có thể tìm được ngươi!”

Hạ Nhân cười lạnh: “Vậy thì... nếu ta xé nát thức hải của ngươi, biến ngươi thành người sống đời sống thực vật, ngươi nghĩ người Bạch Tượng gia tộc còn có thể lần ra ta sao?”

Sắc mặt Bạch Dật Trần trắng bệch, không nói gì nữa.

Qua vài nhịp thở, hắn lại cười lạnh: “Dựa vào ngươi ư? Nhiều nhất ngươi cũng chỉ ngang cảnh Thần Vương với ta mà thôi. Mọi người đều cùng một cảnh giới, dựa vào đâu mà ngươi có thể xé nát thức hải của ta, ta... a...”

Một câu còn chưa nói xong, Bạch Dật Trần đã lập tức hét thảm.

Thần niệm trong thức hải của hắn bị thứ gì đó nuốt mất một nửa trong nháy mắt.

Nếu thêm lần nữa, thức hải này chắc chắn sẽ vỡ tan ngay lập tức.

“Bây giờ... tin chưa?” Hạ Nhân lạnh lùng nhìn Bạch Dật Trần.

Sắc mặt Bạch Dật Trần lúc này càng thêm trắng bệch, trên sống mũi hắn ngưng tụ từng hạt mồ hôi dày đặc.

“Được... ta tin rồi... vừa nãy ngươi đã tấn công thức hải của ta bằng cách nào vậy?” Bạch Dật Trần có chút ngơ ngác.

Nếu là tấn công bằng thần niệm, tại sao ta lại không nhìn thấy thần niệm của hắn phát ra từ thức hải?

Hạ Nhân phất tay áo: “Chuyện này ngươi không cần quan tâm!”

“Ngươi chỉ cần nói xem, ta có thể đánh nát thức hải của ngươi hay không!”

“Có thể, có thể, có thể...” Bạch Dật Trần nói: “Hạ đạo hữu, ngươi cứ việc hỏi. Chỉ cần là chuyện ta biết, ta sẽ nói thật cho ngươi, hơn nữa ta còn có thể lập lời thề Thiên Đạo, bảo đảm những gì ta nói đều là thật!”

“Được!” Hạ Nhân nói: “Câu hỏi đầu tiên, thần thông mà vừa rồi ngươi thi triển có tên là 【Thập Bát Tượng Lực】, có phải thần thông của một đạo sức mạnh hay không?”

Sắc mặt Bạch Dật Trần lập tức trở nên khổ sở: “Hạ đạo hữu, đây là bí mật của Bạch Tượng nhất tộc chúng ta!”

Hạ Nhân nói: “Ta không có ý dò xét huyền bí trong công pháp của ngươi, chỉ muốn tìm hiểu một chút mà thôi!”

“Được rồi!” Bạch Dật Trần nói: “Đúng... là thần thông của một đạo sức mạnh!”

“Thần thông này mạnh mẽ vô cùng. Nếu luyện thành, có thể thi triển sức mạnh tương đương gấp mười tám lần sức mạnh thường ngày của bản thân, uy lực cực kỳ đáng sợ!”

“Đáng tiếc, thứ ta luyện không phải bản hoàn chỉnh, chỉ là một phần mà thôi!”

“Nói là Thập Bát Tượng Lực, thật ra chỉ có sức mạnh của bốn tượng!”

“Còn cách Thập Bát Tượng Lực rất xa... nói một câu khó nghe, Hạ đạo hữu, nếu Thập Bát Tượng Lực này được ta luyện thành, vừa rồi ngươi căn bản không đánh lại ta!”

Hạ Nhân lấy khúc xương vàng của Bạch Tượng nhất tộc ra: “Rốt cuộc trong khúc Tử Kim Cốt này có thứ gì?”

“Không được nói dối, lát nữa ngươi còn phải thề đấy!”

“Không biết!” Bạch Dật Trần lắc đầu: “Chuyện này ta thật sự không biết, nhưng khúc xương này là xương của lão tổ Bạch Tượng nhất tộc ta, trên đó chắc chắn có khắc truyền thừa. Có lẽ là truyền thừa hoàn chỉnh của Thập Bát Tượng Lực!”

Trước đó, thứ Hạ Nhân nhìn thấy trong không gian hư vô chính là mười tám bức hình.

Như vậy, nói không chừng thật sự có khả năng đó.

“Câu hỏi thứ ba!” Hạ Nhân nói: “Bạch Tượng nhất tộc các ngươi có mấy vị Thần Đế, là những ai?”

Bạch Dật Trần nói: “Hiện giờ Bạch Tượng nhất tộc chúng ta chỉ còn một vị Thần Đế còn sống, chính là Bạch Tượng Thần Đế. Ngài ấy tu luyện đại đạo thiện, hiện đang ở Bạch Tượng Thần Quốc!”

Hạ Nhân lập tức mừng rỡ quá đỗi: Tuyệt quá!

Hóa ra đúng là vị sư phụ hời của ta!

Chậc chậc chậc, người một nhà, nhất định phải làm thịt một bữa mới được!

“Trong khúc thần cốt này quả nhiên có truyền thừa!” Hạ Nhân nói: “Ta đã xem qua rồi. Trong thần cốt có một không gian hư vô, bên trong có mười tám mặt phù văn, hẳn chính là thần thông Thập Bát Tượng Lực mà ngươi nói!”

“Thế này đi, giá trị của thần thông này không cần ta phải nói nhiều nữa nhỉ!”

“Ngươi chỉ cần lấy ra vật có giá trị tương đương, ta sẽ trả vật này lại cho ngươi. Tuyệt đối không tham lam, ngươi cũng biết đấy, ta là Nhân tộc, không giỏi sử dụng sức mạnh!”

Hạ Nhân đưa tay về phía vị Thần Vương kia.

Sắc mặt Bạch Dật Trần rất khó coi. Hắn suy nghĩ một lát rồi nói: “Thế này đi, hiện giờ ta chắc chắn không có đủ thứ để đổi. Ngươi hãy cho ta vài ngày, ta về gia tộc lấy một số vật phẩm rồi chúng ta lại bàn chuyện giao dịch!”

Hạ Nhân nói: “Được... bao lâu?”

Bạch Dật Trần suy nghĩ rồi nói: “Nơi này cách Bạch Tượng Thần Quốc của chúng ta rất xa, nếu tính cả đi lẫn về thì đại khái... ít nhất cũng cần vài chục năm!”

Hạ Nhân nói: “Được... ta chờ ngươi. Khi đến thì cứ trực tiếp tới Hạ gia tìm ta!”

Vấn đề được giải quyết, Hạ Nhân dẫn hai người trở về Hạ gia.

“Ha ha ha...” Trên đường đi, Long Vô Tướng không ngớt lời khen: “Hạ đạo hữu, ngươi thật khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác!”

“Trước đây chỉ nghe nói đạo hữu có sức chiến đấu phi phàm, hôm nay tận mắt chứng kiến mới thật sự kinh động như gặp thiên nhân!”

“Không ngờ lại có thể vượt cấp chiến đấu!”

“Nếu vị Thần Vương kia không đầu hàng, e rằng đã bị đạo hữu chém giết rồi!”

Hạ Nhân thản nhiên liếc Long Vô Tướng: “Có vài chuyện chỉ cần biết trong lòng là được. Nếu để lộ ra ngoài, ngươi sẽ không còn cách cái chết bao xa đâu!”

“Vâng vâng vâng...” Long Vô Tướng sợ đến mức mặt không còn chút máu: “Hạ công tử cứ yên tâm, cả đời này ta sẽ không nói ra những chuyện hôm nay đã nhìn thấy!”

Ba đạo lưu quang rơi xuống trước cửa đại điện Hạ gia.

“Cha, thế nào rồi?” Hạ Nhân vừa bước vào đại điện, Hạ Lỗ Ngu đã vẻ mặt sốt ruột nghênh đón.

Hạ Nhân ngồi xuống uống một ngụm trà, thản nhiên nói: “Về cơ bản đã giải quyết xong. Vị Thần Vương của Bạch Tượng nhất tộc kia đã rời đi, nói là về nhà chuẩn bị bảo vật rồi quay lại đổi!”

“Được rồi, các ngươi có thể lui xuống!”

Hạ Nhân nhìn Long Vô Tướng rồi nói: “Long đạo hữu... tạm thời cứ để đồ ở chỗ ta đi. Đợi người Bạch Tượng gia đến, ta sẽ thông báo ngươi tới. Những thứ thu được đều sẽ đưa hết cho ngươi, ta không giữ lại chút nào!”

“Được được được... khúc Tử Kim Cốt đó trước hết cứ để ở chỗ đạo hữu là tốt nhất. Để ở Long gia, ngược lại ta còn lo xảy ra chuyện!”

“Đạo hữu, vậy ta xin cáo từ. Lần này thật sự đa tạ ngài, đa tạ Hạ gia!”

“Đi đi!” Hạ Nhân phất tay, Long Vô Tướng cũng rời đi.

“Công tử...” Trong đại điện chỉ còn lại Hạ Nhân và Trịnh Hồng Lộc. Trịnh Hồng Lộc có chút sốt ruột: “Ta thấy Bạch Dật Trần kia cũng chẳng phải người tốt lành gì... Người này lật lọng, lại còn giỏi đánh lén. Lần này hắn trở về chưa chắc đã chuẩn bị đồ, e rằng là về gọi viện binh!”

“Gọi viện binh?” Hạ Nhân cười cười: “Yên tâm, ta tự có tính toán!”

Bạch Dật Trần có thể gọi đến viện binh gì chứ?

Hiện giờ Hạ gia có không ít Thần Vương. Ngoài Hạ Nhân là cảnh giới ngụy Thần Vương ra, còn có Trịnh Hồng Lộc, Thiên Trúc, Cố Bạch Bình, cùng Tô Chân Chân, Khổng Kiều Kiều, Luyện Nghê Hồng, Lạc Băng Dao, Lịch Thương Hải, lão Tào và những người khác...

Tên Hàn Hậu Chỉ kia tuy chưa đạt cảnh giới Thần Vương, nhưng chiến lực hẳn cũng xấp xỉ Thần Vương.

Nếu đối phương mời đến cảnh giới Thần Hoàng thì phải làm sao?

Lão tử sẽ trực tiếp nói rõ thân phận: Ta là đệ tử của Thần Đế, hơn nữa còn là đệ tử của Thần Đế Bạch Tượng nhất tộc các ngươi. Ngươi làm gì được ta?

Thần Đế mà đến thì càng tốt, hì hì hì... tiện thể moi thêm chút lợi từ vị sư phụ hời kia của ta.

CHƯƠNG 2219

Pháp tắc sức mạnh

Đúng lúc này, Tô Chân Chân đến!

“Phu quân... đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tô Chân Chân gần như hoàn toàn không biết gì về chuyện vừa xảy ra.

Hạ Nhân nói: “Không có gì... nàng không cần lo, là chuyện giữa Lỗ Ngu và Long gia, ta có thể xử lý!”

“Ừm!” Tô Chân Chân không hỏi thêm, nàng lấy ra một chiếc nhẫn rồi nói: “Tài nguyên phu quân cần đều ở trong này, mỗi loại thiếp đều chuẩn bị một ít. Chàng xem có thích hợp không, còn cần thêm gì nữa không?”

Vừa rồi Hạ Nhân bảo Tô Chân Chân chuẩn bị tài nguyên, nàng đi lo liệu việc đó nên đã bỏ lỡ một màn kịch hay.

Hạ Nhân mở nhẫn ra nhìn qua.

Đúng như yêu cầu của hắn, bên trong có vật luyện thần lục phẩm: Côn Luân Huyết Đồ Tử!

Có thần đan khôi phục thần niệm: Linh Xu đan ngũ phẩm.

Có thần đan nâng cao ngộ tính: Thiên Tâm thần đan.

Còn có linh dịch ngũ phẩm có thể bổ sung thần lực trong nháy mắt: Bồ Đề Kim Lộ.

Có điều, thứ này đối với Hạ Nhân lại hơi vô dụng. Lượng thần lực chứa trong cơ thể hắn lớn hơn tu sĩ cùng cảnh giới bình thường rất nhiều, một giọt Bồ Đề Kim Lộ không thể nào lấp đầy được, nhưng cũng chẳng sao, cứ giữ lại để dùng khi khẩn cấp.

Trong tình huống bình thường Hạ Nhân cũng không cần dùng đến, vì thần lực được cất giữ trong Hồng Mông Chí Đạo Chung đã đủ dùng rồi.

Chỉ trong trường hợp cực kỳ nguy cấp mới cần dùng Bồ Đề Kim Lộ này. Người khác uống một giọt, cùng lắm thì hắn uống một ngụm lớn.

Ngoài ra còn có một ít thần phù ngũ phẩm, lục phẩm!

Hạ Nhân cất nhẫn đi, nói: “Tạm thời đủ dùng rồi, sau này ta sẽ tự kiếm tài nguyên!”

“À đúng rồi…” Hạ Nhân lại hỏi: “Hiện giờ trận pháp phòng ngự tông môn của Hạ gia chúng ta là mấy phẩm?”

Trên mặt Tô Chân Chân lộ vẻ vui mừng, nói: “Phu quân, là lục phẩm…”

“Hơn nữa còn là thượng phẩm trong lục phẩm!”

“Đây là trận pháp mà đại tỷ Cố dẫn theo Vũ Tư và mọi người cùng bố trí suốt một thời gian dài mới hoàn thành!”

“Có thể phòng ngự công kích của Thần Vương cảnh, thậm chí còn đỡ được công kích của Thần Hoàng cảnh sơ kỳ!”

Hộ sơn đại trận không phải đại trận thông thường, năng lực phòng ngự của nó cao hơn đại trận bình thường nửa cấp.

Ví dụ như cùng là trận pháp lục phẩm.

Trận pháp lục phẩm thông thường có thể phòng ngự công kích của Thần Vương cảnh.

Nhưng hộ sơn đại trận lại có thể phòng ngự công kích của Thần Hoàng cảnh sơ kỳ.

Nếu trận pháp này là cực phẩm, nó thậm chí còn có thể chống đỡ sự tấn công của Thần Hoàng cảnh trung kỳ, thậm chí hậu kỳ.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là nguồn cung cấp thần lực phải đầy đủ.

“Chỉ có một phần thôi sao?” Hạ Nhân hỏi.

Tô Chân Chân nói: “Đúng vậy… hiện giờ trận pháp phòng ngự đang được mở chỉ có một phần, nhưng lúc trước khi đại tỷ Cố và mọi người chế tạo, họ đã làm hai phần!”

“Một phần khác đang ở trong kho. Nếu chẳng may gặp tình huống đặc biệt, có người tấn công sơn môn của chúng ta khiến trận pháp bị hỏng ở đâu đó thì có thể kịp thời thay thế!”

“Các gia tộc bình thường cũng đều chuẩn bị đồ dự phòng theo tỷ lệ một đổi một!”

Hạ Nhân nói: “Được... mang vật liệu trận pháp dự phòng kia đến đây cho ta, ta nghiên cứu một chút!”

Tô Chân Chân hỏi: “Phu quân muốn nghiên cứu trận pháp sao?”

Hạ Nhân nói: “Những năm nay ta bế quan, trình độ trận pháp đã tiến bộ rất nhiều. Ta định nâng cấp trận pháp thượng phẩm của các nàng, xem có thể nâng lên cực phẩm hay không!”

“Hả?” Tô Chân Chân lập tức mừng rỡ, nói: “Tốt quá, tốt quá...”

“Phu quân chờ thiếp, thiếp đi lấy ngay!”

Mặc dù người Bạch Tượng gia tộc đến trong tương lai chưa chắc là Thần Hoàng, nhưng lỡ như họ thật sự phái Thần Hoàng đến thì sao?

Lỡ như Thần Hoàng không nói lý, không chịu công nhận thân phận đệ tử Thần Đế của ta mà muốn ra tay đánh lớn thì sao?

Vì vậy, phải chuẩn bị sẵn sàng phòng ngự trước.

Tô Chân Chân mang vật liệu trận pháp đến. Hạ Nhân thu hết vào Tụ Bảo Bồn để cường hóa, sau đó lóe người rời khỏi đại điện gia tộc, trở về Thần Dược cốc.

“Vừa rồi Lỗ Ngu đã nói với ta hết rồi, hắn bảo ngươi đã giải quyết xong?” Ôn Bất Vãn vẫn hơi lo lắng, hỏi Hạ Nhân một câu.

Hạ Nhân gật đầu: “Đúng vậy… nhưng vẫn chưa hoàn toàn giải quyết. Có lẽ trong vài chục năm sẽ không xảy ra vấn đề gì, nhưng đợi người Bạch Tượng gia tộc quay lại thì vẫn chưa biết sẽ xảy ra chuyện gì!”

“Nhưng cũng không cần quá sốt ruột, ta vẫn có chút quan hệ với Bạch Tượng gia tộc!”

Hạ Nhân kể cho nàng nghe chuyện mình bái Bạch Tượng Thần Đế làm sư phụ.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Hạ Nhân ở lại chỗ Ôn Bất Vãn, mỗi ngày luận đạo để giải nỗi tương tư, cứ thế hơn một tháng trôi qua.

Hạ Nhân áy náy nói: “Xin lỗi nhé, muội muội Bất Vãn… ta phải bế quan trước một thời gian!”

“Thần thông của Bạch Tượng tộc kia, ta vẫn muốn xem thử!”

Hạ Nhân đã tranh thủ thời hạn ba ngày thành vài chục năm. Như vậy, cho dù không thể luyện thành mười tám tượng lực của Bạch Tượng tộc thì ít nhất cũng có thể ghi nhớ phù văn, đúng không?

Thế là Hạ Nhân bắt đầu bế quan trong thiên điện của Ôn Bất Vãn.

Một năm sau, vật liệu đại trận lục phẩm, trận bàn, trận tâm và những thứ khác đều được hắn cường hóa hoàn toàn thành cực phẩm. Hạ Nhân đưa chúng cho Ôn Bất Vãn, nhờ nàng chuyển cho Tô Chân Chân.

Như vậy, gia tộc đã có hộ sơn đại trận cực phẩm lục phẩm.

Trong mười bảy năm, Hạ Nhân không thể nào lĩnh ngộ được thần thông rộng lớn như vậy, nhưng mười tám bức thần đồ cùng những đường vân biến hóa của thần đồ thì hắn đã ghi nhớ được.

Nói theo cách dễ hiểu là hắn đã nhớ được.

Sau khi ghi nhớ, Hạ Nhân lại dựa theo ký ức, khắc toàn bộ thần thông vào một miếng ngọc giản.

Cuối cùng, hắn ném ngọc giản vào Tụ Bảo Bồn rồi lập tức lấy ra.

Công dụng: Một loại thần thông cấp cao, kết hợp sức mạnh huyết nhục với pháp tắc sức mạnh, bộc phát ra lực lượng vô song. Người tu luyện cần có nền tảng khí huyết tốt. Trong tình huống cực hạn, có thể tiêu hao hơn nửa sức mạnh khí huyết của bản thân, sau đó bộc phát ra sức mạnh gấp mười tám lần bản thể!

Hạ Nhân hít sâu một hơi: Pháp tắc sức mạnh này rốt cuộc là gì?

Hắn lại ném ngọc giản vào Tụ Bảo Bồn để cường hóa.

Một năm nữa trôi qua, quá trình cường hóa ngọc giản kết thúc.

Hạ Nhân lấy ra xem lại, tình hình đã hoàn toàn khác trước.

Công dụng: Một loại thần thông cấp cao, kết hợp sức mạnh huyết nhục với pháp tắc sức mạnh, bộc phát ra lực lượng vô song. Người tu luyện cần có nền tảng khí huyết tốt và hiểu biết về pháp tắc sức mạnh. Trong một đòn có thể bộc phát ra sức mạnh gấp mười tám lần bản thể!

Hạ Nhân lại xem thật kỹ một lần: Sao trước và sau khi cường hóa trông chẳng khác nhau là mấy?

Nghĩ kỹ lại thì vẫn có điểm khác biệt.

Khác biệt nằm ở chỗ, trước khi cường hóa, thứ này chỉ nhấn mạnh người tu luyện nhất định phải có nền tảng khí huyết tốt; sau khi cường hóa, ngoài yêu cầu về nền tảng khí huyết, còn đòi hỏi phải có hiểu biết nhất định về pháp tắc sức mạnh.

Ngoài ra, trước khi cường hóa là thiêu đốt hơn nửa sức mạnh khí huyết của bản thân rồi bộc phát sức mạnh gấp mười tám lần, thuộc về thần thông dùng một lần, trong chiến đấu chỉ có thể sử dụng một lần; còn sau khi cường hóa, điều kiện này đã biến mất, chỉ cần tung một đòn là có thể bộc phát sức mạnh gấp mười tám lần.

Nói cách khác, không cần tiêu hao hết khí huyết, cứ trực tiếp tùy ý đánh là được sao?

Đương nhiên cũng không phải tùy ý hoàn toàn, chỉ là nó đã trở thành thần thông thông thường, mức tiêu hao không còn lớn như vậy nữa.

Có điều... đạo pháp sức mạnh rốt cuộc là loại đạo pháp gì?

Hạ Nhân lấy ra tấm bản đồ toàn bộ Thần giới mà mình đã mua rồi cường hóa, bắt đầu xem xét.

Nhưng tìm khắp ba nghìn thần quốc, hắn vẫn không phát hiện thần quốc nào có liên quan đến sức mạnh.

Có đôi khi chỉ nhìn tên thần quốc thì không thể biết thần quốc đó tu luyện đạo pháp gì.

Ví dụ như【Thần quốc Hải Đường】, chỉ nhìn cái tên thì ai có thể nghĩ đó là một quốc gia tu luyện huyết đạo?

Hạ Nhân bước ra khỏi thiên điện, sau đó thần niệm khẽ động, truyền tin tức cho mấy nô bộc.

Vài nhịp thở sau, bốn người Thiên Trúc, Cố Bạch Bình, Trịnh Hồng Lộc và Vũ Tư đều đến.

CHƯƠNG 2220

Thần cách Phật đạo

Đối mặt với câu hỏi Hạ Nhân đưa ra, Trịnh Hồng Lộc là người đầu tiên trả lời: “Công tử, trong ba nghìn đại đạo quả thật có đại đạo sức mạnh, cũng có người gọi nó là đại đạo lực lượng!”

Hạ Nhân lập tức mừng rỡ: “Có là tốt rồi!”

“Quả thật có!” Cố Bạch Bình nói: “Ta cũng từng nghe nói!”

Thiên Trúc nói: “Ta cũng từng nghe nói, hơn nữa Vu tộc chúng ta là bên coi trọng đại đạo lực lượng nhất trong ba nghìn đại đạo, bởi vì nó rất phù hợp với hệ thống tu luyện của chúng ta!”

Cả ba người đều từng nghe nói về đại đạo lực lượng, chỉ có Vũ Tư là biết không nhiều lắm.

Hạ Nhân lại hỏi: “Nếu đã có đại đạo lực lượng, vậy thần quốc tu luyện đại đạo lực lượng là thần quốc nào?”

Gọi mấy người tới đây, mục đích quan trọng nhất của Hạ Nhân vẫn là hỏi xem thần quốc lực lượng ở đâu.

Chỉ cần tìm được thần quốc lực lượng, là có thể bảo người tới đó mua bản nguyên đạo pháp lực lượng, tùy tiện thôn phệ một ít, nâng cao đạo pháp lực lượng của lão tử, sau đó ta có thể tu luyện mười tám tượng lực.

Nhưng Hạ Nhân lại không quá hứng thú với mười tám tượng lực.

Bởi vì đây là thần thông nhằm vào Bạch Tượng tộc, Hạ Nhân là nhân tộc, khi sử dụng sẽ bị giảm hiệu quả rất nhiều.

Cho dù được tăng gấp mười tám lần lực lượng bản thể, chưa chắc đã mạnh hơn được bao nhiêu.

Hạ Nhân có mục đích lớn hơn: sửa đổi thần thông.

Hắn muốn lấy đạo pháp lực lượng và mười tám tượng lực làm nền tảng, lĩnh ngộ pháp môn huyền diệu kết hợp giữa sức mạnh huyết nhục và đại đạo lực lượng trong đó, sau đó thông qua việc tu luyện mười tám tượng lực để làm rõ nguyên lý căn bản bên trong, rồi cấy ghép nó lên Hỗn Độn Kim Kinh.

Như vậy là có thể cải tiến Hỗn Độn Kim Kinh.

Sau khi sửa Hỗn Độn Kim Kinh cho phù hợp với việc tu hành ở Thần giới, lại dùng Tụ Bảo Bồn để cường hóa, thần thông của lão tử sẽ quay trở về.

Còn 【Khai Thiên Nhất Quyền】 cũng có thể kết hợp với Hỗn Độn Kim Kinh, đồng thời kết hợp cả đạo pháp lực lượng.

Đây mới là mục đích thật sự của Hạ Nhân.

Nhưng câu trả lời tiếp theo lại khiến lòng Hạ Nhân lạnh đi quá nửa.

“Không có...” Cố Bạch Bình lắc đầu, nói: “Trong Thần giới không có thần quốc nào chuyên tu lực lượng, thậm chí tu sĩ chuyên tu lực lượng cũng cực kỳ ít!”

“Hả?” Hạ Nhân không hiểu: “Tại sao?”

“Đại đạo lực lượng có gì đặc biệt sao?”

“Không biết!” Cố Bạch Bình lắc đầu: “Nô tỳ chỉ biết là không có thần quốc, còn nguyên nhân cụ thể thì cũng không rõ!”

“Nô tỳ lại từng nghe một truyền thuyết!” Trịnh Hồng Lộc nói: “Trên đời này không phải không có tu sĩ thức tỉnh thần cách lực lượng, chỉ là loại tu sĩ này quá ít!”

“Hơn nữa, nghe nói Thần Đế Lực Lượng một mình độc chiếm toàn bộ khí vận của đại đạo lực lượng, đừng nói thần quốc, ngay cả phụ thần trên đại đạo này cũng không có. Cả đại đạo chỉ có một vị Thần Đế Lực Lượng!”

Hạ Nhân ngẩn người hồi lâu: “Chuyện này... Thần Đế Lực Lượng lợi hại đến vậy sao?”

“Không có...” Trịnh Hồng Lộc nói: “Ta cũng chỉ từng nghe cô cô nói qua mà thôi...”

Hạ Nhân lập tức xìu xuống: “Ta còn định mua một ít bản nguyên đại đạo lực lượng, thế này thì mua cái rắm...”

“Thứ này không dễ mua đâu!” Trịnh Hồng Lộc nói: “Đại đạo lực lượng không có thần quốc, cũng không có địa bàn cố định, cho nên cho dù có một số Thần Hoàng và Thần Vương ngưng tụ ra bản nguyên đạo pháp, chúng ta cũng không lấy được!”

“Được rồi!” Hạ Nhân lắc đầu, nói: “Vậy thôi!”

Không mua được bản nguyên có sẵn cũng không sao, có thể dùng Hồng Mông Tử Kim Côn hoặc găng tay tử kim để ngưng tụ.

Chỉ là đạo pháp ngưng tụ ra không phải bản nguyên, hiệu suất lĩnh ngộ đặc biệt thấp, giống như hiện giờ Hạ Nhân lĩnh ngộ đạo pháp không gian vậy.

Nhưng hiệu suất thấp cũng không phải không thể lĩnh ngộ, chỉ là phải tốn thời gian mà thôi.

“Tới tới đây… chia bảo bối nào!”

Hạ Nhân phất tay, lấy ra một cây thần cung, nói: “Hồng Lộc, cái này cho ngươi…”

“Vật này tên là 【Đan Chu Chấn Thiên Cung】… là cực phẩm thần khí lục phẩm, nay ban cho ngươi sử dụng!”

“Ta nhớ trước đây ngươi dùng cung mà!”

“Vâng, đa tạ công tử!” Trịnh Hồng Lộc nhận lấy thần cung.

Hạ Nhân lại lấy Thiên Ma Đoạn Hồn Thương đưa cho Vũ Tư: “Vũ Tư, ngươi đã theo ta lâu như vậy, cây thương này thưởng cho ngươi!”

“Đây là Kim Mẫu Luân Cổ Chùy, rất thích hợp với ngươi…” Hạ Nhân lấy ra một cây thần chùy: “Thiên Trúc, ngươi tu luyện lực lượng…”

“Ồ… không đúng… ngươi không có thần niệm, không thể điều khiển thần khí!”

“Thôi bỏ đi, cái này cho Cố Bạch Bình vậy!”

Thiên Trúc nói: “Công tử, có thần khí huyết luyện không? Tuy ta không thể dùng thần khí Huyền Môn thông thường, nhưng nếu có thần khí huyết luyện thì ta vẫn có thể sử dụng!”

Hạ Nhân lắc đầu: “Không có… sau này xem cơ duyên của ngươi vậy!”

“Được rồi, các ngươi có thể lui xuống!”

Những thần binh này đều là thần khí Hạ Nhân thu được sau khi chém giết Cửu Phương Thái tử và một số Thần Vương khác, trong đó không ít thần khí lục phẩm. Nay tu vi của hắn đã đạt đến Thần Tôn cảnh, cuối cùng cũng có thể cường hóa chúng.

Còn 【Ngũ Hành Hành Quân Tán】 cũng được Hạ Nhân cường hóa thành cực phẩm.

Ngũ Hành Hành Quân Tán là một thần khí không tồi, không những có thể phòng ngự mà còn có thể tấn công, lại còn chống được công kích thần niệm.

Nhưng thứ này Hạ Nhân thường xuyên tự mình sử dụng, nên không thể ban cho các nô tỳ.

Hắn còn cường hóa một số thần khí lục phẩm khác, nhưng tất cả đều đưa cho Tô Chân Chân, để Tô Chân Chân căn cứ vào nhu cầu của các Thần Vương trong gia tộc mà phân phối.

Còn ai nhận được thần khí nào thì không ai biết được.

Các nô tỳ vừa rời đi, bên ngoài cửa đã truyền tới giọng của Ôn Bất Vãn.

Hạ Nhân đích thân đi mở cửa đại điện, nói: “Vào đi!”

Hai người tiến vào thiên điện rồi ngồi xuống, Hạ Nhân nhìn Ôn Bất Vãn với vẻ mặt cười xấu xa, nói: “Để ngươi đợi lâu rồi…”

Trên chiếc cổ trắng nõn của Ôn Bất Vãn lập tức dâng lên một làn ửng đỏ: “Suỵt suỵt suỵt… đừng nói linh tinh… có việc chính đấy!”

Hạ Nhân lập tức thu lại vẻ trêu chọc vừa rồi, nói: “Có chuyện gì?”

Ôn Bất Vãn nói: “Ân Phán Ương… nàng ấy… xuất quan rồi… ngươi có muốn… gặp một lần không?”

Không đợi Hạ Nhân trả lời, Ôn Bất Vãn đã nói: “Tốt nhất là ngươi nên gặp nàng ấy, nàng ấy nhất quyết muốn ra ngoài tìm cơ duyên!”

“Hả?” Hạ Nhân bật người đứng dậy, nói: “Chẳng phải nàng ấy đang胡闹 sao?”

“Với dung mạo của nàng ấy mà ra ngoài đi lại, chẳng phải sẽ trở thành miếng thịt trong mắt người khác sao?”

Ôn Bất Vãn nói: “Đã là Thần Quân cảnh tầng bảy rồi!”

Tốc độ tu luyện của Ân Phán Ương cực kỳ nhanh, có thể nói là người đến sau vượt lên trước, hiện giờ tu vi lại còn cao hơn cả Ôn Bất Vãn.

Hạ Nhân nói: “Được... ngươi gọi nàng ấy vào đây, ta khuyên nàng ấy!”

Rất nhanh, Ân Phán Ương đã theo Ôn Bất Vãn tới thiên điện nơi Hạ Nhân đang ở.

Hạ Nhân ngẩng đầu nhìn, dung mạo của Ân Phán Ương dường như cũng ngày càng xinh đẹp theo tu vi tăng lên. Hiện giờ không những dung mạo tuyệt mỹ mà khí chất cũng càng thêm thoát tục.

Giữa hàng mày trên vầng trán trơn bóng, sáng ngời có thêm một thần cách.

Trên thần cách ấy tỏa ra thần quang màu trắng hiền hòa, mang theo khí tức Phật tính nồng đậm.

Hạ Nhân hơi kinh ngạc, hỏi: “Đây… đây là thần cách gì?”

“Nô tỳ bái kiến công tử…” Ân Phán Ương chắp tay hướng về phía Hạ Nhân, cung kính hành lễ, nói: “Thần cách nô tỳ thức tỉnh là thần cách Phật đạo!”

Hạ Nhân trực tiếp hít sâu hai hơi: Khá lắm… khá lắm… bầu trời của Thần giới sắp thay đổi rồi.

Đây là thần cách từ xưa đến nay chưa từng xuất hiện trong toàn bộ Thần giới.

Gần như tất cả mọi người bên thần quốc Bạch Tượng đều tu Phật.

Phật không phải là một trong ba nghìn đại đạo.

Nó là một loại đạo pháp được Thần Đế Bạch Tượng diễn hóa từ đạo pháp đại đạo thiện mà bản thân tu luyện, chứ không phải đại đạo pháp.

Cho nên trên thế giới này cũng không có thần cách Phật đạo chân chính.

Thần cách Phật đạo mà những người ở Phật quốc kia vẫn thường nói đều là thứ sau này họ tự mình tu chỉnh rồi hiển lộ ra.

CHƯƠNG 2221

La Băng Dao lỗ mãng

Không... phải nói là Đại Đạo thứ ba nghìn lẻ một mới đúng!

Bao gồm cả Hương Hỏa Thành Thần đạo do vị tuyệt thế thiên tài kinh tài tuyệt diễm trước đó sáng tạo ra.

Bởi vì hiện tại, người có tu vi cao nhất trong một đạo của Phật môn vẫn chỉ là Bạch Tượng Thần Đế.

Đạo của Bạch Tượng Thần Đế vẫn còn là Đại Đạo của thiện, thành tựu của nàng trên Đại Đạo của Phật vẫn chưa đạt đến đỉnh cao.

Cho nên không thể sinh ra thần cách Phật đạo.

Mà hiện giờ, thần cách Phật đạo đã sinh ra, chỉ có thể nói rõ một chuyện: Đại Đạo của Phật đã vô thức trở thành Đại Đạo thứ ba nghìn lẻ hai giữa đất trời.

Kinh nghĩa Phật môn đã đạt đến trình độ này từ khi nào vậy?

Đôi mắt Hạ Nhân híp lại.

Chẳng lẽ... mười hai bức Phật đồ kia bị ta ném vào Tụ Bảo Bồn, sau đó được cường hóa?

Rồi tinh nghĩa Phật môn từ đó hoàn thiện, trở thành một đạo?

“Hô...” Hạ Nhân nhìn Ân Phán Oanh khai mở ba mươi ba thần khiếu, gật đầu: “Phật môn sắp hưng thịnh rồi!”

“Công tử!” Ân Phán Oanh phịch một tiếng quỳ xuống trước mặt Hạ Nhân: “Có phải ngài không thích nô tỳ ra ngoài không? Nếu ngài không thích, nô tỳ sẽ không đi du lịch nữa!”

Hạ Nhân cười cười, nói: “Du lịch thì không sai!”

“Nhưng du lịch cũng phải có mục đích chứ?”

“Với dung mạo này của ngươi mà ra ngoài, để người khác nhìn thấy, ngươi đã nghĩ đến hậu quả chưa?”

“Ừm!” Ân Phán Oanh gật đầu: “Công tử không cần lo lắng, nô tỳ đã tu luyện thần thông của ba mươi hai bậc đại trượng phu, giờ có thể tùy ý thay đổi dung mạo, không thành vấn đề!”

“Nhưng như vậy vẫn nguy hiểm!” Hạ Nhân nói: “Ngươi chỉ có tu vi Thần Quân cảnh!”

Ân Phán Oanh nói: “Nô tỳ nghe nói trong Thần giới có ba nghìn thần quốc, trong đó có một Bạch Tượng thần quốc tu luyện đạo pháp Phật môn, nô tỳ muốn đến đó xem thử!”

Đôi mắt Hạ Nhân sáng lên, cười ha hả nói: “Trùng hợp thật, Bạch Tượng Thần Đế của Bạch Tượng thần quốc đó vừa hay là sư tôn của ta. Đương nhiên, bản công tử chẳng qua cũng chỉ là một đệ tử ký danh của Bạch Tượng Thần Đế mà thôi!”

“Thế này đi, ngươi cứ chờ vài năm!”

“Đến lúc đó, ta đích thân đưa ngươi vào môn hạ của Bạch Tượng Thần Đế, ngươi thấy thế nào?”

Ân Phán Oanh mừng rỡ: “Đa tạ công tử!”

Hạ Nhân nói: “Nhưng có một chuyện, ta phải nói rõ với ngươi!”

Hạ Nhân nói: “Ngươi biết bí mật của bản công tử, cho nên tạm thời chưa thể giải nô ấn. Đợi đến khi nào ngươi thăng lên Thần Đế cảnh, dấu ấn tự nhiên sẽ được giải!”

“Vâng!” Ân Phán Oanh chắp tay lui xuống.

Còn Hạ Nhân thì đưa Ôn Bất Vãn trở về đại điện chính.

“Thế nào?” Hắn hỏi Ôn Bất Vãn: “Bức Phật đồ lúc trước ta cũng đưa cho nàng rồi, nàng có lĩnh ngộ được gì không?”

“Không có!” Ôn Bất Vãn lắc đầu, nói: “Phật pháp của Thần giới không giống với Tiên giới!”

“Hơn nữa hiện giờ ta đã tu luyện pháp Tạo Hóa, không còn là Thánh nữ Phật môn của Tiên giới nữa!”

“Ta đã xem mười hai bức Phật đồ, không thích hợp với ta!”

“Vẫn nên để Ân Phán Oanh tu luyện đi!”

“Ừm!” Hạ Nhân gật đầu: “Vậy thì tốt... nhưng nàng hãy cất kỹ Phật đồ, thứ này rất có thể chính là tinh nghĩa tối cao của Đại Đạo Phật môn!”

Một làn khói trắng mảnh mai bay lên. Ôn Bất Vãn vươn bàn tay ngọc, tao nhã cầm ấm trà rót cho Hạ Nhân một chén trà.

Hạ Nhân nhấp một ngụm, nói: “Hương vị không tệ!”

Ôn Bất Vãn hỏi: “So với trà âm dương do Tô Chân Chân pha cho huynh thì thế nào?”

Khuôn mặt già nua của Hạ Nhân lập tức đỏ bừng. Nghĩ đến chuyện trước đó với Tô Chân Chân, hắn vội nói: “Nàng... nàng biết bằng cách nào?”

Ôn Bất Vãn hơi nâng cằm, ném cho Hạ Nhân một cái liếc mắt: “Muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm... sao ta lại không thể biết chứ!”

“Ca ca... huynh vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta mà?”

Hạ Nhân nói: “Chuyện này... ta muốn nói là nàng hơn một bậc, nhưng lại sợ lời này truyền đến tai Chân Chân... thật tình, mấy người các nàng thân mật với nhau đến vậy sao? Chuyện thế này cũng đem ra nói lung tung được à?”

“Đâu chỉ có vậy...” Dáng người uyển chuyển của Ôn Bất Vãn vòng qua chiếc bàn trà thấp, ngồi xuống bên cạnh Hạ Nhân. Nàng ngẩng đầu, ghé đôi môi nhỏ sát bên tai Hạ Nhân: “Còn chuyện riêng tư hơn nữa, huynh có muốn nghe không...”

“Sư phụ... sư phụ... sư phụ sư phụ...”

Đúng lúc này, bên ngoài cửa vang lên một giọng nói đầy vẻ sốt ruột.

Ôn Bất Vãn vội vàng ngồi ngay ngắn lại, nâng một chén trà lên nhấp thử, nhân tiện dùng tay áo che mặt mình.

Mặt nàng đỏ quá rồi, thật sự không thể gặp người.

“Là Băng Dao...” nàng nói một câu.

“Ừm...” Hạ Nhân đứng dậy: “Con nha đầu chết tiệt này, chỗ nào cũng có mặt nó. Bao nhiêu năm không gặp, vừa xuất hiện đã...”

“Muội muội, ta xử lý xong sẽ đến ngay!”

Ôn Bất Vãn nói: “Huynh đừng đến nữa!”

Hạ Nhân sa sầm mặt, mở cửa đại điện, nhìn La Băng Dao bên ngoài.

Hình tượng hiện giờ của La Băng Dao cũng đã thay đổi đôi chút, cuối cùng trên đầu nàng không còn những bím tóc nhỏ lòa xòa nữa.

Nhìn sắc mặt Hạ Nhân, La Băng Dao sợ đến mức rụt vai, kẹp đầu vào giữa hai vai: “Sư... sư... sư phụ... không phải con đã phá ngang lúc người thi pháp đấy chứ?”

“Người tuyệt đối đừng vì đệ tử mà xảy ra chuyện gì!”

“Nhất định phải giữ tâm thế bình ổn... nếu không lần sau sẽ để lại chướng ngại tâm lý, ảnh hưởng đến người...”

“Muốn chết à?” Hạ Nhân lạnh lùng nói: “Nói tiếng người!”

“Ồ...” Lúc này La Băng Dao mới thở phào, cơ thể căng cứng cũng thả lỏng, đầu rụt giữa hai vai cuối cùng cũng vươn ra: “Chuyện là... người nhà Bạch Tượng đến rồi... lần này tên Bạch Dật Trần kia còn dẫn theo một người giúp sức!”

“E rằng họ đến tìm người đánh nhau đấy!”

Hạ Nhân vội hỏi: “Ở đâu?”

La Băng Dao nói: “Ở bên ngoài, bị đại trận chặn lại!”

Đúng lúc này, trong hư không đột nhiên truyền đến một tiếng nổ vang kinh thiên động địa.

Hạ Nhân lập tức ngẩng đầu, phát hiện trên đại trận hộ sơn của gia tộc đang lóe lên từng luồng ánh sáng.

“Không ổn rồi...” La Băng Dao nói: “Đáng chết... tên khốn này lại dám tấn công đại trận hộ sơn của chúng ta sao?”

“Đi!” Sắc mặt Hạ Nhân tối sầm, bay vút lên.

Trong chớp mắt, hơn mười vị Thần Vương bay vào hư không.

Hạ Nhân khoát tay, nói: “Không sao...”

“Băng Dao, Hồng Lộc, còn có Thiên Trúc, ba người các ngươi đi ra ngoài với ta!”

Hạ Nhân dẫn theo ba người bước ra khỏi đại trận, rồi lập tức nhìn thấy Bạch Dật Trần.

Bạch Dật Trần vẫn mặc một bộ áo trắng, vẻ kiêu ngạo trên người cũng đã quay trở lại.

Bên cạnh tên này còn có một nữ nhân cũng mặc áo trắng.

Nữ nhân này không hề đơn giản, khí tức trên người hùng hậu vô cùng, tu vi trông mạnh mẽ đến cực điểm.

Hạ Nhân vội thi triển Động Hư Chân Mục nhìn qua, phát hiện đối phương lại là một kẻ đạt tầng mười hai Thần Vương cảnh.

Khá lắm, chỉ còn thiếu một tia nữa là có thể tiến giai lên Thần Hoàng cảnh rồi.

“Vừa rồi là ai tấn công đại trận nhà họ Hạ chúng ta?” La Băng Dao đứng chắn trước mặt Hạ Nhân, tức giận chất vấn hai người trong hư không đối diện!

Nữ nhân áo trắng nói: “Là bản cung...”

“Hay lắm...” La Băng Dao vung tay, lấy ra một thanh trường đao màu tím, sau đó chẳng cần biết đầu đuôi, lập tức chém một đao về phía nữ nhân kia.

“Đừng...” Đến khi Hạ Nhân muốn ngăn cản thì đã muộn.

Ngay sau đó, trong tay nữ nhân kia bùng lên một luồng thần quang màu trắng. Một đòn không chỉ phá tan công kích của La Băng Dao, mà sức mạnh còn lại xuyên thẳng qua không trung, nện trực tiếp lên người nàng. La Băng Dao không có chút thời gian phản ứng, lập tức bị đánh bay.

Trong hư không để lại một chuỗi thần huyết, sống chết không rõ.

Sắc mặt Hạ Nhân lập tức tối đen đến cực điểm: “Thiên Trúc, mau đi xem...”

CHƯƠNG 2222

Bạch Ngọc Tắc

Thiên Trúc và Trịnh Hồng Lộc hốt hoảng chạy đến trước mặt Lạc Băng Dao.

Lạc Băng Dao nằm giữa hư không, phun mạnh ra mấy ngụm thần huyết, sau đó yếu ớt đứng dậy.

Từ ngày bái sư đến nay, nàng chưa từng gặp phải tình cảnh bị người cùng cảnh giới nghiền ép.

Hạ Nhân thở phào một hơi, nói: “Ngươi lui sang một bên đi!”

Nói xong, Hạ Nhân quay đầu nhìn về phía nữ tử áo trắng.

Nữ tử áo trắng chắp tay sau lưng đứng đó, trên mặt không có vẻ gì đặc biệt, vô cùng bình thản: “Vừa rồi, bản cung chỉ dùng bảy phần sức lực!”

“Nếu dùng toàn lực, nàng đã chết rồi!”

Hạ Nhân khẽ cau mày, nhìn về phía Bạch Dật Trần: “Bạch Dật Trần... lần trước bản tọa tha mạng cho ngươi, còn để ngươi rời đi!”

“Trước khi đi, chẳng phải ngươi đã nói sẽ mang theo thành ý đến đây sao!”

“Nhưng sau khi các ngươi quay lại, lập tức tấn công đại trận nhà họ Hạ chúng ta!”

“Đó chính là thành ý của các ngươi sao?”

Bạch Dật Trần trước đó còn bị Hạ Nhân đè xuống đất chà đạp, lúc này lại hất cằm lên, nói: “Hạ Nhân... ngươi nhầm rồi...”

“Cái gọi là nam tử hán đại trượng phu, có thể co có thể duỗi!”

“Bây giờ ta là dao thớt, ngươi là cá thịt!”

“Ngươi từng thấy cá thịt nói chuyện thành ý với dao thớt bao giờ chưa?”

“Ồ...” Hạ Nhân gật đầu: “Bây giờ đã biến thành dao thớt rồi, ngươi chắc chứ?”

“Chắc chắn!” Bạch Dật Trần chỉ nữ tử mặt không cảm xúc cách hắn không xa, nói: “Sư tỷ ta là thiên tài đứng đầu cảnh Thần Vương của gia tộc Bạch Tượng, từ cả nghìn năm trước đã có thể tiến giai lên cảnh Thần Hoàng, chẳng qua tỷ ấy đang chờ một buổi thịnh hội!”

“Tỷ ấy muốn giết ngươi thì dễ như giết heo giết chó!”

Ánh mắt nữ tử khẽ co lại, nàng nhìn chằm chằm Hạ Nhân, hỏi: “Ngươi thật sự là Thần Tôn cảnh tầng một?”

Hạ Nhân nói: “Chẳng phải ngươi là thiên tài đứng đầu cảnh Thần Vương của gia tộc Bạch Tượng sao?”

“Vậy ngươi cứ nhìn xem, ta thật sự là Thần Tôn cảnh tầng một hay là giả?”

“Ta đính chính một chút!” Bạch Dật Trần tiếp tục hất cằm: “Sư tỷ ta không phải thiên tài đứng đầu gia tộc Bạch Tượng, mà là thiên tài đứng đầu Bạch Tượng thần quốc!”

“Ồ!” Hạ Nhân gật đầu: “Hiểu rồi... vậy lần này các ngươi đến đây không phải để giao dịch sao?”

Nữ tử nói: “Bản cung là Bạch Ngọc Tắc!”

Nữ nhân tự báo danh tính trước, sau đó nói: “Bạch Tượng tộc chúng ta là đại tộc của thần quốc, đứng vào hàng đầu trong toàn bộ Thần giới. Trên đời này, người có thể uy hiếp chúng ta không nhiều, nhưng tuyệt đối không có nhà họ Hạ các ngươi!”

“Đầu đuôi sự việc, bản cung đã biết rõ!”

“Thứ đó là do các ngươi mang ra từ tuyệt địa, nhưng ghi chép bên trong lại là truyền thừa của Bạch Tượng tộc ta!”

“Đưa thần cốt cho ta, ta có thể ban thưởng tương xứng cho các ngươi!”

“Nhưng... các ngươi... không được lên tiếng đòi hỏi...”

Bạch Ngọc Tắc ngạo nghễ nhìn xuống Hạ Nhân.

Hạ Nhân phất tay, rút ra gậy Hồng Mông Tử Kim: “Chỉ dựa vào một mình ngươi?”

“Đúng vậy!” Bạch Ngọc Tắc tràn đầy tự tin, hai tay chắp sau lưng, thản nhiên nói: “Chỉ dựa vào một mình ta!”

“Bản cung biết, nhà họ Hạ các ngươi có hơn chục cường giả cảnh Thần Vương!”

“Nhưng những kẻ đạt đến cảnh Thần Vương nhờ được nuôi dưỡng bằng đạo hương hỏa, dù có bao nhiêu người cũng đều là phế vật!”

“Không chịu nổi uy lực một kiếm của bản cung!”

“Được thôi!” Hạ Nhân gật đầu: “Nếu nói tiếng người mà ngươi không hiểu, vậy ta cũng hết cách!”

“Thế này đi, chẳng phải các ngươi có hai người cảnh Thần Vương sao?”

“Chúng ta đấu hai chọi hai!” Hạ Nhân nói: “Hai người này là nô tỳ của ta!”

“Hai người bọn họ đấu với hai người các ngươi!”

“Hồng Lộc...” Hạ Nhân quay đầu, dùng thần niệm truyền âm cho Trịnh Hồng Lộc: “Ả Bạch Ngọc Tắc này giao cho ngươi xử lý, chịu nổi không?”

“Cũng tạm...” Trong mắt Trịnh Hồng Lộc mang theo chiến ý mãnh liệt, nói: “Nếu là trước kia, ta chắc chắn không đánh lại ả, nhưng những năm qua công tử đã cho ta không ít thứ, trong lòng ta hiểu rõ!”

“Cộng thêm thần thông Hư Vô Tiểu Sát, biết đâu còn có thể phát huy hiệu quả ngoài dự liệu!”

Nàng tu luyện đạo pháp không gian.

Một nắm đấm lớn hàng trăm trượng đột nhiên xuất hiện giữa hư không, sau đó nện mạnh xuống đỉnh đầu Bạch Dật Trần.

Mụ đàn bà Thiên Trúc này đã không nhịn được mà ra tay.

Bình thường, Hạ Nhân không thể nhìn thấu tu vi của Thiên Trúc.

Bởi vì nàng tu luyện pháp luyện huyết của Vu tộc, không quá giống với pháp môn Huyền Môn, nên dùng thần thông Động Hư Chân Mục của Huyền Môn để quan sát thì không thể nhìn rõ.

Nhưng một khi giao chiến, lúc thần lực lộ ra ngoài, Hạ Nhân có thể nhìn ra.

Những năm qua Thiên Trúc cũng không hề nhàn rỗi. Tu luyện bằng pháp luyện huyết, tu vi của nàng vậy mà còn đột phá thêm một tầng, thành công đạt đến Vu Vương cảnh tầng hai.

Sức chiến đấu của Vu tộc vô song, Thiên Trúc ở Vu Vương cảnh tầng hai về cơ bản cũng là tồn tại vô địch trong cùng cảnh giới.

Vì thế, đừng thấy Thiên Trúc mới ở tầng hai, khi đối đầu với Bạch Dật Trần tầng bảy, nàng vậy mà không hề rơi xuống thế hạ phong.

Chẳng bao lâu sau, Trịnh Hồng Lộc và Bạch Ngọc Tắc ở phía bên kia cũng giao chiến.

Trịnh Hồng Lộc là Thần Vương cảnh tầng mười, còn Bạch Ngọc Tắc là tầng mười hai.

Hạ Nhân mở Động Hư Chân Mục nhìn một lượt, thần khiếu của nữ nhân Bạch Ngọc Tắc này vậy mà có đến ba mươi mốt cái?

Nhưng Trịnh Hồng Lộc lại hơi đánh giá cao bản thân.

Lúc đầu, nàng còn có thể dùng Hư Vô Tiểu Sát và thần cung để giằng co với Bạch Ngọc Tắc, nhưng sau hơn chục chiêu thì dần dần rơi xuống thế hạ phong.

Sau hai mươi chiêu, mắt thấy nàng sắp thất bại.

Mấu chốt là đến lúc này, đòn tấn công của Bạch Ngọc Tắc vẫn chỉ là công kích thông thường, chưa hề sử dụng thần thông.

Hạ Nhân không nói hai lời, trực tiếp thi triển Hư Không Tật Động áp sát Bạch Ngọc Tắc, vung gậy nện thẳng xuống đầu nàng.

Lần này nếu hắn không ra tay, Trịnh Hồng Lộc thật sự sẽ bại.

“Tự tìm đường chết...” Bạch Ngọc Tắc vẫn không sử dụng bất kỳ thần thông nào, chỉ tiện tay phất một cái, lập tức lại có một luồng thần quang bay ra!

Đòn đánh của Hạ Nhân bị chặn lại chắc chắn.

“Lại đây!” Hạ Nhân biết đối phương mạnh đến mức nào, không nói hai lời, lập tức lách người rời khỏi chỗ cũ, lần này rút ra thanh đao máu Tu La.

Trong thần cách, toàn bộ thần lực trong nháy mắt được truyền hết vào thanh đao máu.

Nó hóa thành một kiện thần khí cửu phẩm dài nghìn trượng, toàn thân đỏ thẫm.

Từng luồng khí tức khiến người kinh hãi truyền ra từ thân đao.

“Chém...” Hạ Nhân hét lớn một tiếng.

Ánh đao đỏ máu hóa thành dải lụa lướt qua giữa không trung, mang theo thế lực bổ Hoa Sơn mà chém xuống.

Một đòn đánh ra, khóa chặt hư không, phong tỏa thời gian.

Bạch Ngọc Tắc cuối cùng cũng biến sắc, nói một câu: “Thần khí cửu phẩm, khá lắm!”, sau đó rút ra một thanh thần kiếm màu xanh, chém tới một kiếm.

Hai đòn tấn công dữ dội va vào nhau.

Kết quả lần này, công kích của Hạ Nhân mạnh hơn một bậc. Sau khi nghiền nát kiếm quang của đối phương, nó vẫn tiếp tục đánh về phía trước.

Nhưng Hạ Nhân không hề có chút vui mừng nào.

Sở dĩ đòn đánh của đối phương yếu hơn là vì nàng vẫn chưa thi triển bất kỳ thần thông nào.

Bạch Ngọc Tắc khẽ quát một tiếng, thần kiếm trong tay xoay chuyển, chém liên tiếp hai kiếm vào phần dư lực của đao quang Hạ Nhân.

Sức mạnh của đòn đánh này lập tức hóa thành hư vô.

Trận chiến giữa Bạch Ngọc Tắc và Trịnh Hồng Lộc trong nháy mắt biến thành trận chiến giữa Hạ Nhân và Bạch Ngọc Tắc.

Trịnh Hồng Lộc dần dần lui về phía rìa.

Cuộc giao đấu tiếp theo trở nên thú vị. Hạ Nhân không ngừng sử dụng Hư Không Tật Động để chuyển mình né tránh, bởi vì hắn thật sự không thể đánh lại đối phương.

Có lúc rảnh tay, hắn liền vung đao máu Tu La chém tới.

Hai bên qua lại hơn chục chiêu, không phân thắng bại, nhưng những ngọn núi thần xung quanh nhà họ Hạ đã hóa thành một vùng phế tích.

Hạ Nhân nghiến răng, lập tức hóa thành luồng sáng rời đi.

Không thể đánh ở đây, phải đổi chỗ khác.

CHƯƠNG 2223

Thần phù đối oanh

Phía sau, Bạch Ngọc Tắc hừ lạnh một tiếng, lập tức hóa thành luồng sáng đuổi theo Hạ Nhân.

Hạ Nhân thi triển hết bản lĩnh, dùng thần thông Độn Thiên Dực để bay, lại phối hợp với Hư Không Tật Động, vậy mà mới bay được hơn mười nhịp thở đã bị Bạch Ngọc Tắc đuổi kịp.

Một đạo kiếm quang chém tới từ phía sau.

May mà lúc này, hai người đã cách nhà họ Hạ mấy trăm vạn dặm.

Thiên Trúc, Trịnh Hồng Lộc và Bạch Dật Trần phía sau cũng đuổi tới.

“Chạy à?” Hạ Nhân cười lạnh: “Ngươi nghĩ nhiều rồi... Bạch Ngọc Tắc, ta sợ đánh tan nhà mình nên mới dụ ngươi đến vùng hoang dã này quyết đấu!”

“Hồng Lộc, giúp Thiên Trúc, trước tiên bắt Bạch Dật Trần cho ta!”

Hắn quyết định một mình đối mặt với Bạch Ngọc Tắc.

“Công tử... nhưng mà...” Trịnh Hồng Lộc lo Hạ Nhân không đối phó nổi Bạch Ngọc Tắc.

Thiên Trúc cũng nói: “Không cần cô ta giúp, xem lão nương đấm chết tên khốn này thế nào!”

Trong lúc nói chuyện, Thiên Trúc lại tung ra một quyền.

“Được!” Hạ Nhân nói: “Ngươi giúp ta giữ chân ả đàn bà này cũng được, nhớ né tránh, ả rất mạnh!”

Nhưng vấn đề là Hạ Nhân thật sự đánh không lại.

Thứ nhất, tu vi của đối phương là Thần Vương cảnh tầng mười hai, cao hơn Hạ Nhân quá nhiều, chỉ thiếu một chút nữa là cách nhau hai đại cảnh giới.

Thứ hai, Bạch Ngọc Tắc không phải Thần Vương cảnh bình thường. Ả cũng là thiên tài đã khai mở ba mươi mốt thần khiếu, một tuyệt thế thiên kiêu.

Nghe nói ả còn là người đứng đầu Thần Vương cảnh trong Bạch Tượng Thần Quốc.

Hạ Nhân và Trịnh Hồng Lộc liên thủ cũng không đánh lại.

May mà Trịnh Hồng Lộc còn có thần thông Hư Vô Tiểu Sát. Thần thông này nàng cũng chỉ luyện được nửa vời, không thể thi triển tiểu sát, nhưng có thể ép không gian lại, gây cho Bạch Ngọc Tắc chút phiền toái.

Còn Hạ Nhân thì có thể dựa vào thần thông Hư Không Tật Động để quần thảo.

Đánh một lúc, tiêu hao càng lúc càng lớn.

Thần lực được cất giữ trong Hồng Mông Chí Đạo Chung của Hạ Nhân mắt thấy sắp cạn sạch.

Hạ Nhân vừa nhân cơ hội uống một ngụm lớn Bồ Đề Kim Lộ để bổ sung thần lực thiếu hụt, vừa nhanh chóng suy nghĩ.

Hạ Nhân hít sâu một hơi, đưa tay lấy từ trong nhẫn ra một lá thần phù lục phẩm.

Sau khi được kích hoạt, thần phù hóa thành bảy mũi tên băng rét buốt bay ra.

Mũi tên băng có màu xanh lam, mỗi mũi dài cả trăm trượng, tổng cộng có bảy mũi.

Chúng bay vào hư không, sau đó từ những góc độ khác nhau, oanh kích về phía Bạch Ngọc Tắc.

“Đáng chết...” Bạch Ngọc Tắc mắng một câu: “Không ngờ ngươi lại có cực phẩm thần phù?”

Đối mặt với thần phù công kích cực phẩm, Bạch Ngọc Tắc cũng không dám lơ là.

Bởi vì chỉ cần sơ sẩy một chút, ả sẽ mất mạng dưới thứ này.

Ả không dùng thần thông hay thần khí để ngăn cản, mà phất tay lấy ra một lá thần phù tương tự.

Ầm một tiếng, thần phù được kích hoạt, hóa thành một tấm khiên tròn màu vàng, bảo vệ toàn bộ thân thể ả bên trong.

Bảy mũi tên băng từ bảy góc độ khác nhau bắn tới, hung hăng nện vào tấm khiên vàng.

Đáng tiếc, sau khi bảy mũi tên rơi xuống, chúng chỉ phá được tấm khiên, hoàn toàn không làm Bạch Ngọc Tắc bị thương.

Thế nhưng giữa một công một thủ, năng lượng mênh mông bộc phát ra lại như thủy triều biển cả, ầm ầm cuộn quét về bốn phương tám hướng, thổi đến mức núi non sụp đổ, hư không chấn động, mặt đất dày nặng cũng bị nện thành vô số hố sâu.

Dãy núi hoang xanh um vốn có đã biến thành phế tích.

“Tiểu tử... đánh không lại thì dùng thần phù, thủ đoạn của ngươi chẳng vẻ vang gì cả...” Bạch Ngọc Tắc lạnh mặt nhìn Hạ Nhân, thanh trường kiếm trong tay giơ cao.

“Ta lấy tu vi Thần Tôn cảnh tầng một đối chiến với ngươi, một kẻ Thần Vương cảnh tầng mười hai, còn cần vẻ vang gì nữa?”

Ngay sau đó, lại có bảy mũi tên băng bay ra, oanh kích về phía Bạch Ngọc Tắc.

Lá thần phù có tên Thiên Băng Thất Tiễn này đã được Tụ Bảo Tiên Bồn của Hạ Nhân tăng cường, cho nên chắc chắn có hai lá.

Vừa rồi đã phóng ra một lá, vậy thì phóng thêm một lá nữa.

Ta không tin ngươi còn có thần phù phòng ngự lục phẩm!

Không biết có phải đối phương không còn thần phù phòng ngự lục phẩm hay không, dù sao lần này Bạch Ngọc Tắc không dùng phù lục, mà chỉ phất trường kiếm trong tay: “Thứ đáng chết... sao ngươi vẫn còn nữa?”

Cuối cùng ả đàn bà này cũng thi triển thần thông.

Chỉ thấy ả mặc một thân áo trắng, nhảy vọt lên trời, trường kiếm trong tay đột nhiên chém dọc xuống.

Trên kiếm lập tức có bảy đạo kiếm quang màu trắng ánh trăng ầm ầm giáng xuống, bay về bảy hướng khác nhau.

Mỗi dải kiếm quang đều hóa thành khối kiếm khí khổng lồ dài cả nghìn trượng, mang theo thần lực và kiếm ý vô song ngưng tụ bên trên, xé toạc lao ra.

Hạ Nhân nhìn mà tim đập thình thịch, hắn cảm thấy bất kỳ dải kiếm quang nào trong bảy dải này cũng đủ chém chết hắn.

Bảy dải kiếm quang và bảy mũi tên băng hung hăng va vào nhau.

Sức mạnh trên những mũi tên băng gần như đã bị tiêu hao sạch.

Nhưng gần như không có nghĩa là toàn bộ.

Khoảng một phần mười sức mạnh còn lại tiếp tục lao về phía trước, lần lượt oanh lên người nữ nhân kia.

Thần thông Đại Quang Minh Kiếm vừa rồi của nữ nhân này tiêu hao quá lớn, không chỉ tiêu hao thần lực mà còn tiêu hao thần niệm. Vì vậy, sau khi tung ra đòn này, ả hoàn toàn không có thời gian thi triển bất kỳ phòng ngự nào.

Bảy mũi tên băng hung hăng oanh lên người ả, vậy mà ả không hề có bất kỳ phòng ngự nào.

Đạo bào màu trắng lập tức bị máu bẩn nhuộm đỏ.

Khuyên cài tóc của nữ nhân vỡ vụn dưới luồng thần lực sắc bén, mái tóc rối tung bay múa, khiến vẻ mặt ả càng thêm lạnh lẽo sắc bén.

“Đáng chết...” Bạch Ngọc Tắc chỉ trường kiếm trong tay về phía Hạ Nhân: “Vốn dĩ bản cung chỉ muốn đòi lại thần vật của Bạch Tượng tộc, chưa từng nghĩ sẽ giết ngươi!”

“Nhưng đây là do chính ngươi muốn chết!”

Điều khiến Hạ Nhân chấn động là nữ nhân này vẫn còn thần phù.

Ả phất tay mở ra một lá cực phẩm thần phù lục phẩm, lập tức có ba quả cầu lửa đỏ rực pha màu đen ngưng tụ thành hình, sau đó từ ba hướng oanh kích về phía hắn.

“Đệch...” Hạ Nhân sợ đến mức bật thẳng ra lời thô tục.

Thứ này mà nện lên người thì tuyệt đối chỉ có chết không có sống.

Hắn lập tức chạy trốn đến hư không cách đó mười vạn trượng.

Ba quả cầu lửa lập tức đuổi theo, giống hệt lần trước Hạ Nhân đối đầu với Thần Vương Thiên Ngô Cư Dung của Thiên Ngô gia.

“Ha ha ha ha...” Bạch Ngọc Tắc cười lớn: “Ngươi chết chắc rồi!”

Hạ Nhân nói: “Chưa chắc!”

Ngay sau đó, một tấm khiên màu vàng đất được dựng lên quanh cơ thể hắn.

Những năm qua, số Thần Vương cảnh bị Hạ Nhân chém giết cũng không ít, ít nhất trong tay hắn có rất nhiều nhẫn của Thần Vương cảnh.

Thần phù lục phẩm đương nhiên cũng không thiếu.

Đáng tiếc là hắn không có cơ hội tăng cường chúng.

Trong mấy chục năm bế quan trước đây, ngoài thần khí ra, Hạ Nhân cũng chỉ tăng cường được vài lá thần phù.

Bây giờ Hạ Nhân chỉ cầu mong cực phẩm thần phù của đối phương cũng không nhiều, nếu không lần này thật sự tiêu đời.

Trong lúc suy nghĩ, ba quả cầu lửa đã hung hăng nện lên tấm khiên bên ngoài cơ thể Hạ Nhân.

Tấm khiên vỡ tan, dĩ nhiên sức công kích của ba quả cầu lửa cũng tiêu hao sạch.

Luồng năng lượng mênh mông nổ tung, đẩy cơ thể Hạ Nhân lùi xa nghìn trượng, nhưng hắn không hề bị thương.